
De Vriendenband

Inhoudsopgave

pagina

66e jaargang nummer 1, 2017

Van de waarnemend voorzitter.....	1
Van het secretariaat	2
Advertentie Praktijk Energiek	3
Bevlogen atleetkman Carel van Venetiën overleden	4
In Memoriam Corrie Roovers-van den Bosch.....	5
NK Masters 2017.....	6
Quattro S.....	8
Advertentie Global Sports Communication	9
Pareltje.....	10
Advertentie Herzog Medical	12
EK Indoor sprint: een vrouwenzaak	13
Advertentie Mathot Medische Speciaalzaken	15
Nieuws van de Stichting Atletiekerfgoed.....	16
Advertentie YALP.....	20
Voetlichtflits	21
De zin van onzin.....	22
Voor het voetlicht: Hilda van Doorn	24
Advertentie Make My Bizniz Communicatie.....	30
De Supporters Club van de Vrienden van de Atletiek	31
Vrienden Jeugdfonds op de voet gevolgd	33
Advertentie Magriet Prins.....	38
Onze jarigen.....	39
Bijzondere jarige	40

Kopij Vriendenband april 2017

Graag vóór 20 maart 2017

aan de redactie:

Piet Wijker

De Uitkijkklaan 12, 1974 XP IJmuiden

wijker55@zonnet.nl

tel.: (0255) 513 700 / (06) 202 19 316

Van de waarnemend voorzitter

Beste vrienden,

Een nieuw jaar en daarbij nieuwe kansen. Hoe gaan wij aankomend jaar in als vereniging, wat gaat er goed en wat kan er beter? Wij zijn als vereniging afgelopen jaar een andere koers gaan varen, wat uiteraard niet over een nacht ijs heeft plaatsgevonden. Dit omdat als wij dat niet doen de vereniging, met alle goede bedoelingen ten spijt, ten dode is opgeschreven. Door de wijziging willen wij benadrukken, dat de ziel van onze Vriendenclub gehandhaafd blijft. Dus de altijd gezellige evenementen, waaronder de reünie, fietstocht, golfdag en de gezamenlijke bezoeken van topwedstrijden zullen ook dit jaar weer hoog op de agenda staan. Wat wij alleen willen is dat de vereniging groeit en dat daardoor, en dat is onze kern, geld wordt gegenereerd door onze leden, zodat de jeugd, die wij een warm hart toedragen, van onze geldelijke bijdrage kan blijven profiteren. Dus de toppers van nu, o.a. Jip Vastenburg en Menno Vloon, zijn door onze vereniging ondersteund om hun doel: de beste worden of in ieder geval beter worden, te realiseren. Dus dit jaar zullen er wederom stappen gemaakt moeten worden om dit allemaal mogelijk te maken.

Er staan ons weer diverse kampioenschappen te wachten aankomende maand in Apeldoorn. Men zal weer strijden om de felbegeerde Nederlandse medailles, te beginnen met de NK Masters en eindigend met de NK Junioren. Men zal zich willen plaatsen voor de EK Indoor die zich in Belgrado, Servië, voordoet. Verder uiteraard de NK Cross, welke wordt gehouden in Oldenzaal. Al met al mooie en drukke tijden voor atleet en trainer, waarvoor onze toppers nu een maand lang een trainingsstage afwerken in Zuid-Afrika onder gunstige weersomstandigheden.

Wat mijzelf betreft was ik zondag 8 januari deelnemer aan de halve marathon van Egmond. Er deden 17.000 mensen aan mee en het was de 45^e editie van dit evenement. Het was een genot om aan deel te nemen, de KNMI voorspelde niet veel goeds, maar het was het mooiste weer van de wereld. Zachte temperatuur, wind mee op het egale Noordzeestrand richting Castricum, veel publiek bij zowel de start als de finish, als wel onderweg in de Noord-Hollandse duinen. Het is toch wel mooi om heerlijk door de natuur te mogen hardlopen; het geeft mij veel energie, welke ik weer insteek om mensen te inspireren hetzelfde te doen, als ik trainingen door het land verzorg. Dan denk ik toch aan mijn voormalige trainer Cees Koppelaar, die nog elke dag met plezier naar zijn WERK, trainingen verzorgen, gaat, en in weer en wind iedereen motiveert.

Ik ga U ongetwijfeld zien aankomende periode bij een van de nationale kampioenschappen.

Melchert Kok, waarnemend voorzitter

Van het secretariaat

Adres secretariaat:

Kees de Kort, Lange Trekke 17, 5071 TR Udenhout,

Tel.: 013 5112583 of 06 10150009,

E-mail: secretaris@vriendenvandeknau.nl

Website: <http://www.vriendenvandeknau.nl>

Nieuwe leden

- Christina Strippoli-Gerritsen, Louis Raemaekersstraat 7, 1068 NX Amsterdam, tel. 020-6671890, e-mail strippoli-gerritsen@zonnet.nl. Was al eerder lid tot ze in 2004 naar Italië verhuisde. Christina was zes jaar lang lid van de Unieraad en heeft een onderscheiding ontvangen van de Atletiekunie.

Nieuwe begunstigers

Uitleg van VB achter ieder adres: VB = Vriendenband (ons 2-maandelijks verenigingsblad)

- Hidde Koot, Delftstraat 52-419, 2015 BM Haarlem (zonder VB);
- Johan Leidekker, Verwierdelaan 29, 3903 DL Veenendaal (zonder VB);
- Carla van der Kallen, Erica 8, 5491 VR Sint-Oedenrode (zonder VB);
- Jannie de Leeuw, Pasveer 14, 8431 KD Oosterwolde (zonder VB);
- Ine Pennink-van der Linden, Zuidpooldreef 1, 3563 WL Utrecht (zonder VB);
- André 't Jong, Hofferstraat 36, 4301 GJ Zierikzee (zonder VB);
- Bert Kodde, Loolaan 11, 7009 BA Doetichem (zonder VB);
- Niels Lambers, Olmenstraat, 2023 RM Haarlem (zonder VB);
- Ruben van Zeijl, Gilze-Rijenhof 16, 2631 LA Nootdorp (zonder VB);
- Leonie van Zeijl, Gilze-Rijenhof 16, 2631 LA Nootdorp (zonder VB);
- Daniëlle Koopman, Radboudlaan 27, 7415 VA Deventer (zonder VB);
- Ruth Neslo, Amsterdam (zonder VB);
- Niels Lambers, Olmenstraat 3, 2023 RM Haarlem (zonder VB);
- Flip Bukman, Kralingseweg 391B, 3065 RD Rotterdam (zonder VB);
- Irene McGarry, Oosterboslaan 36, 1851 ZH Heiloo (zonder VB).

Lidmaatschap opgezegd

Sjoerd Koster, Fred van Herpen, Wim Krijnen, Ria van Dinther-van Kuik, Kees van Wageningen (donateur), Ben Callemeijn, Henk van der Worp, Ester Goossens.

Overlijden

- Op 29 november 2016 is onze donateur Frans van Erp overleden. Hij werd 92 jaar;
- Op 9 december 2016 is geheel onverwachts Carel van Venetiën overleden. Hij werd 87 jaar. Zie ook pag. 4

- Op 16 januari 2017 is ons lid Aad van Hardeveld overleden. Hij werd 86 jaar;
- Op 19 januari 2017 is ons lid Corrie Roovers-van den Bosch overleden. Zij werd 81 jaar. Zie ook pag. 5.

Wijzigingen

- Bert Paauw is verhuisd per 4 januari 2017 naar Middendorpstraat 2, 7855 PR Meppen (gemeente Coevorden). Zijn telefoonnummer is 06-20976374;
- Tineke Godschalk heeft een nieuw adres. Het is geworden Olieslagershorst 311, 7328 NR Apeldoorn en haar nieuwe telefoonnummer is 055-3124742;
- No Op den Oordt is verhuisd van Bemelen naar Maastricht. Zijn nieuwe gegevens zijn: Bellefroidlunet 43c, 6221 KS Maastricht, telefoon 06-36557020, e-mail r.opdenoordt@ziggo.nl (is van zoon Richard);
- Hoss Wilstra (donateur) heeft een nieuw adres. Het is geworden: Plantenoord 178, 2544 KS Den Haag. Ook is zijn e-mailadres gewijzigd naar wilstrahoss@gmail.com

Ledeninformatie (blijde gebeurtenissen, ziekte e.d.)

- Op de website van “Losse Veter” is op 26 december 2016 een uitgebreid artikel geplaatst over Marja Bak-Wokke. Het artikel heeft de titel “Marja Bak-Wokke is, zelfs na een levensbedreigende ziekte, de vrouw van de lange adem gebleven”. Wil je het artikel lezen, dan kun je dit vinden op <http://losseveter.nl/2016/12/26/>.

Vegatest

Met de VEGATEST- methode kunnen uitspraken worden gedaan over zwakke organen, belasting door pesticiden of insecticiden, een gebrek aan bepaalde stoffen, aanwezige parasieten, vergiftiging met zware metalen overgevoeligheid voor bepaalde levensmiddelen en allergische reacties.

Vegacheck

Met behulp van de Vegacheck wordt van verschillende gebieden in het lichaam de reactie op prikkels gemeten. Wanneer het lichaam te sterk of te zwak op een prikkel reageert, is er sprake van een storing in het lichaam die ziekteverschijnselen oproept of kan gaan oproepen.

Quantumfysica

In 60 seconden meten welke tekorten er zijn.

072-5156782 • www.marjabak.nl
marja.bak@gmail.com

Stichting Natuur en Milieu - Stichting Natuur en Milieu - Stichting Natuur en Milieu
ENERGIEK

Bevlogen atleetkman Carel van Venetiën overleden

Carel van Venetiën, een van de toonaangevende figuren van de Leidse atletiek, is vrijdag 9 december plotseling overleden aan de gevolgen van een hersenbloeding. Carel (Leiden, 19 januari 1929) was vanaf 1943 ruim een halve eeuw actief in de atletiek. Vele decennia diende hij AV Holland, waarvan hij van 1979 tot 1985 voorzitter was. Later zette hij zich ook belangeloos in voor AV De Bataven-Leiden, dat in 1996 met AV Holland fuseerde tot Leiden Atletiek. Vanwege zijn verdiensten voor de atletieksport in Leiden ontving van Venetiën in 1990 de onderscheiding van Ridder in de Orde van Oranje-Nassau.

Carel, als atleet vooral succesvol op de sprint en meerkamp, was een clubman in hart en nieren. Al op jonge leeftijd voelde hij zich aangetrokken tot bestuurswerk, dat naar zijn vaste overtuiging onbezoldigd moest gebeuren. In zijn jaren bij AV Holland was hij onder meer nauw betrokken bij de jaarlijkse topwedstrijd om de Gouden Spike. Ook ijverde hij onvermoeibaar voor een moderne atletiekbaan naast de Leidse Hout. Die kwam er in 1979.

Na een breuk in het bestuur van AV Holland stapte de standvastige maar soms ook koppige atletiekbestuurder over naar concurrent De Bataven. Dat beide burens in 1996 met succes fuseerden kwam niet in de laatste plaats door een gloedvolle speech van Carel, die het belang van zijn sport boven zijn persoonlijke belang stelde. Dat het voor de Leidse atletiek goed zou zijn als beide clubs hun krachten bundelden, besepte Carel overigens al jaren voor de fusie een feit zou zijn. Zonder zijn even indrukwekkende als oprechte redevoeering zou Leiden Atletiek nooit een goede uitgangspunt hebben gehad.

Dat hij in de nieuwe vereniging uiteindelijk zijn ei niet meer kwijt kon, was misschien onvermijdelijk. Carel was als atleetkman geworteld in de 20ste eeuw en in de 21ste eeuw gaat het er op sommige punten anders aan toe. Daarbij komt dat de oud-sprinter, discuswerper en snelwandelaar een nieuwe passie had ontdekt, waarin hij zich - tot vlak voor zijn overlijden - helemaal kwijt kon: dansen. Toch bleef hij ook zijn oude liefde trouw, want als toeschouwer bij topwedstrijden als de Gouden Spike en NK's ontbrak hij zelden.

Carel is vrijdag 16 december in zijn woonplaats Leiden begraven. Een grote schare familie, bekenden en sportvrienden begeleidde hem naar zijn laatste rustplaats.

Namens atletiek minnend Leiden wens ik de familieleden en vrienden van Carel alle sterkte toe bij de verwerking van dit grote verlies.

Tim Brouwer de Koning (bron: Leiden Atletiek)

In Memoriam Corrie Roovers-van den Bosch

(gedeelte van de toespraak van Cees Evers bij de uitvaart)

Corrie was lid van sportclub Taxandria in Oisterwijk en was nog maar net 18 jaar, toen ze al het Nederlands record verbeterde op het onderdeel speerwerpen voor meisjes. In de periode 1956 t/m 1959 verbeterde ze bij de vrouwen een aantal malen het Nederlands record op de onderdelen kogelstoten en discuswerpen. Eigenlijk opmerkelijk, want ze was niet groot en fors gebouwd zoals meestal op deze onderdelen, maar dankzij een goede techniek en een hoge explosiekracht.

Corrie stond in de jaren 1955 t/m 1965 meer dan 25 keer in de Nederlandse vrouwenploeg tijdens interlands en internationale wedstrijden, met als hoogtepunt haar deelname in 1958 aan de Europese kampioenschappen in Stockholm, waar ze 11de werd op de vijfkamp. Bij deze interlands leerde ze ook haar latere man Wim kennen, die een goede middenafstandloper was. Na hun trouwen kwamen ze wonen in Breda en werden per 1 januari 1963 lid van A.V. Sprint, nu 54 jaar geleden dus. Toen Corrie 35 jaar was geworden ging ze deelnemen aan master-wedstrijden en daarvoor reisde ze de hele wereld af. Het leverde haar niet minder dan 43 Europese en wereldkampioenschappen op, plus nog eens 29 zilveren en bronzen plakken, 21 nationale, Europese en wereldrecords op diverse onderdelen en ze bracht dozen vol medailles meer naar huis.

Door al deze successen werd Corrie erelid van haar eerste sportvereniging Taxandria en in 1982 erelid van Sprint. In 1966 ontving ze het Unie-erekruis in goud van de KNAU en in 1992 werd haar de master beker toegekend. Haar betekenis voor de sport in Breda werd door de Gemeente uitgedrukt door haar te benoemen tot Draagster van de Sportpenning van de Stad Breda.

Bestuur en leden van Sprint, maar ook van het Oosterhoutse Scorpio, de club van Vrienden van A.V. Sprint, de Vereniging van Vrienden van de Atletiek en de Atletiekunie, verliezen met het overlijden van Corrie Roovers-van den Bosch een voorbeeld hoe je sport behoort te beleven.

Toen ze in 2009 werd benoemd tot Lid in de Orde van Oranje-Nassau, ontving ze de onderscheiding waarop ze het meest trots was.

Cees Evers

Foto Theo vd Rakt

NK Atletiek Masters

Atletiekunie

9/10/11
JUNI 2017

AV GOUDA
ATLETIEKVERENIGING GOUDA

www.nkmasters.nl

asics

mokveld

30 jaar
Megawatt
ambierp SWO

Masters strijden drie jaar lang in Gouda om Nederlandse titels

AV Gouda organiseert dit jaar op 9, 10 en 11 juni het NK Masters. Voor het eerst wordt het een driedaags evenement. Wij spraken met Eggo Bert Smid, voorzitter van het lokale organisatiecomité.

AV Gouda is niet zo'n grote vereniging. Waarom heeft de Atletiekunie juist jullie het NK toegewezen, en dan nog wel voor drie jaar?

‘Wij zijn inderdaad geen echt grote vereniging, maar wij hebben wel voor veel groepen iets te bieden, van pupil tot masters en van wedstrijdathleten tot recreant. Wat ons de laatste jaren vooral goed lukt is om de jeugd met goed opgeleide trainers een goede basis te geven. De talenten kunnen zo mogelijk elders nog verder doorgroeien en de anderen kunnen oud worden bij ons, als recreant of als masteratleet.

Wij denken dat AV Gouda het evenement mag organiseren, omdat wij ervaring hebben bij het organiseren van grote wedstrijden en vanwege de vorig jaar gerenoveerde baan in het Goudse Groenhovenpark. AV Gouda heeft dat met eigen middelen gerealiseerd. In 2008 hebben we het NK 10.000 meter georganiseerd. Dat was een enorm succes en trok ook veel publiek. Wedstrijden die wij organiseren staan bekend om hun sfeer en om de goede, atletiegerichtte organisatie.

Wat is de reden om te kiezen voor een driedaags evenement?

‘Daar hebben we niet zo lang over na hoeven denken’, zegt Eggo Bert. ‘De druk op de chronoloog was de afgelopen jaren enorm, waardoor er twee lange dagen nodig waren en deelnemers moesten worden afgewezen. Wij beginnen dit jaar op de vrijdagavond met een interessant programma voor de deelnemers en belangstellenden. Hiermee creëren we zoveel ruimte, dat we op zaterdag en zondag kortere programma's kunnen draaien.’

Wat mag een deelnemer van jullie verwachten?

‘Een strak georganiseerde wedstrijd met veel aandacht voor de atleten. Natuurlijk werken we volledig binnen de regels, maar een belangrijk uitgangspunt voor ons is, dat atleten en toeschouwer het naar hun zin moeten hebben. Er moet sfeer zijn! Omdat de organisatie van zo'n evenement niet niks is, zullen we zeker in 2017 weinig randactiviteiten hebben. We willen ons helemaal focussen op de wedstrijd. Op dit moment zijn we in gesprek over de mogelijkheid van goedkope hotelovernachtingen op een steenworpafstand van de baan en zijn we in overleg met de gemeente of het toegestaan wordt om rondom de baan overnachting in een eigen tent mogelijk te maken. Meer informatie daarover en over dagindeling, inschrijving en cetera is binnenkort te vinden op de website nkmasters.nl.’

*Jan Kees Boon,
Secretaris organisatiecomité NK masters 2017*

Quattro S : Eerbetoon aan een kampioensteam

De Europese titel op de 4 x 100 m estafette is binnen. Vlnr. Tessa van Schagen, Jamile Samuel, Naomi Sedney en Dafne Schippers.
(foto Erik van Leeuwen)

Supersonisch stelletje, die sprintsters van ons. Sierlijk en soepel struinde het viertal struise snelheidsduiveltjes op de sprintestafette snoeihard het stedelijke stadion in 't rond, spurtte in systematisch en snel samenspel soeverein naar de streep, waarbij het slipgrage stokje op strijdv aardige en slimme wijze solide en smetteloos werd rondgedragen.

Schitterend was het om te zien, die sublieme sprintexplosie, waarin onze saamhorige selectie op het scherpst van de snede en na sportieve strijd zich de titel toe-eigende.

Samuel, als eerste, startte als een speer en schoof het stokje strak in de grijpende hand van **Schippers**, de tweede van het superteam, die haar spurt als een felle bliksemschicht volbracht en het stel spectaculair aan de leiding bracht, die Van **Schagen** in de secundaire bocht vervolgens snelvoetig en stoer consolideerde, waarna **Sedney** in sneltreinvaart naar de eindstreep stormde.

Sprintkwartetten van Hollandse snit waren nooit sneller dan de 42,04 van dit stel sterren. De slogan 'Athletics like never before' werd zo stijlvol in glinstergouden plakken omgezet.

Piet Wijker

Global Sports Communication

- Expert management of world class athletes
- Advising and organising athletic events
- Specialists in sports marketing and sponsoring

www.globalsportscommunication.nl
<https://twitter.com/GlobalSportsCom>

Pareltje

Soms kom je op een volkomen onverwacht moment iets tegen wat je raakt, iets dat je boeit en soms de hele verdere dag bezig houdt. Een pareltje.

Zo'n moment ervoer ik toen bij het radio- en t.v.-blad waarop ik geabonneerd ben, een bijlage zat om reclame te maken voor een komend festival.

Er stond een artikel in over een aantal dichters.

Van een ervan, de Rus Andrej Sen-Senkov, was het volgende gedicht opgenomen:

LUCHTRUPPELTENNIS

als ze door meisjesnamen heen zijn
gaan ze orkanen de achternaam
van russische tennisters geven
safina koeznetsova dementjeva
petrova sjarapova zvonarjova
kleibanova kirlenko vesnina
pavljoetsjenkova

tegen die tijd zijn de meeste
sportvrouwen dood
en zullen zij die dan nog leven
bij het horen van hun dood
brengende achternaam
de vingers, verminkt door artrose,
diep in
denkbeeldige tennisballen drukken,

waarbinnen het is als bij wie nooit
gebaard heeft

“Juist dat keuvelende begin laat de slotzin hard aankomen. Net als de tennisters en de lezer morst de dichter met tijd. Vier van de dertien regels bestaan uit een eenvoudige opsomming van namen. Nog eens vijf regels gebruikt hij om de lezer te tonen hoe de tennisters oud worden. Een noodzakelijke vertraging, want daarmee wordt duidelijk hoezeer zij het leven hebben opgeofferd aan de sport. Aan wat voor hen ten langen leste waarschijnlijk wezenlijker was, zijn ze niet toegekomen. Daarmee drukt het gedicht een gevoel uit dat velen kennen. Maken we ons wel druk om de belangrijke dingen? Doen we wat we moeten doen?”

Deze recensie is van de hand van Mischa Andriessen, schrijver, vertaler.

Maar zou zo'n gedicht ook met atleten kunnen? Het was om verschillende redenen niet zo moeilijk om dan te denken aan onze kogelstootsters. En het 'vertalen' is ook snel genoeg gebeurd:

LUCHTRUPPELSTOTEN

als ze door meisjesnamen heen zijn
gaan ze orkanen de achternaam
van nederlandse kogelstootsters geven
*van wijk boling van noorduy
smit stalman dunant
goormachtigh de bruin koeman
boekelman*

tegen die tijd zijn de meeste
sportvrouwen dood
en zullen zij die dan nog leven
bij het horen van hun dood
brengende achternaam
de vingers, verminkt door artrose,
diep in
denkbeeldige kogels drukken,

waarbinnen het is als bij wie nooit
gebaard heeft

Met een kogel omgaan alsof het een luchtruppel is, vind ik een nóg sterker (sterk in twee betekenissen) beeld dan met een tennisbal. Aan de recensie kan worden toegevoegd, dat de inhoud van een kogel het zelfs werkelijk onmogelijk maakt om door middel van het indrukken enige verandering van de materie te bewerkstelligen.

En als we er dan ook nog eens over nadenken, hoeveel, sorry, hoe weinig van deze atletes moeder zijn.....

Even oppassen: het is natuurlijk niet de bedoeling om hiermee aan te tonen dat een sportieve carrière onbelangrijk is en dat het moederschap daar ver boven verheven is.

De waarde van een deel van je leven in dienst stellen van sport is al op zó veel manieren bewezen....

En hoe een mens daarna(ast) het leven inricht, is gelukkig ook in toenemende mate niet meer iets wat door anderen wordt voorgeschreven.

Tot slot wens ik niemand van de genoemde dames in de laatste fase van hun leven artrose toe.

Dit stukje heeft geen andere pretentie dan laten zien dat atletiek overal is te vinden, dus ook –ietwat verstoep– bij een Russische dichter.

Hugo Tijssmans

sport compression prevention & recovery

Plezierig sporten

Hardlopen is goed voor lichaam en geest maar dan liefst zonder vervelende pijntjes. Of je nu loopt om fit te blijven of prestaties te leveren, met de Sportcompressiekousen van Herzog blijft hardlopen leuk!

Uit onderzoek blijkt dat

76% van de Herzog-gebruikers minder last heeft van blessures, sneller herstelt en meer plezier in het sporten ervaart.

Voordelen van de Herzog Sportcompressiekousen

- Effectief door relatief hoge compressie en afnemend drukprofiel
- 6 meetpunten verzekeren de voor jou optimale pasvorm
- Die combinatie staat garant voor een doeltreffende werking!

Met de Herzog Sportcompressiekousen blijft sporten leuk!

www.herzogmedical.com

EK Indoor sprint: een vrouwenzaak

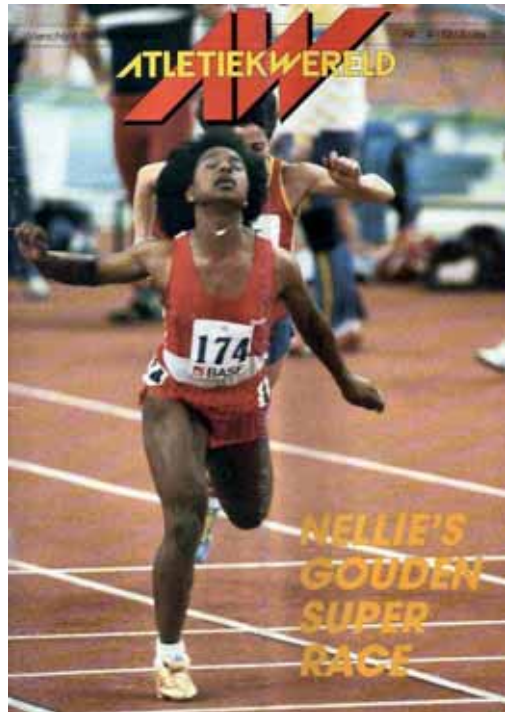
Van de 50 gouden, zilveren en bronzen medailles die Nederlandse atleten hebben veroverd op de in totaal 33 afleveringen van de Europese indoorkampioenschappen sinds de start van dit toernooi in 1970, zijn er tien behaald op de 60 m sprint. Dat is dus twintig procent van al het in de loop der jaren veroverde eremetaal. Nemen we alleen de in totaal achttien gouden medailles in ogenschouw, dan werden zeven daarvan behaald op de 60 m. Da's zelfs een percentage van 39. Zes daarvan komen voor rekening van Nelli Cooman, een van Dafne Schippers. Voor de overige drie (bronzen) medailles zorgden opnieuw Nelli Cooman (tweemaal) en Wilma van den Berg (eenmaal). Vier vrouwen dus. Anders gezegd, geen enkele mannelijke sprinter uit Nederland slaagde er ooit in om met een medaille terug te keren van een EK Indoor.

Eerlijk is eerlijk, deze score hebben we natuurlijk voornamelijk te danken aan Nelli Cooman, die in haar eentje het leeuwendeel van dit totaal voor haar rekening nam. En dan heb ik het nog niet eens over het feit dat zij haar tweede goud in 1986 veroverde in de wereldrecordtijd van 7,00 s. Die tijd werd pas in 1992 verbeterd en is als Nederlands record sindsdien nog maar een keer – vorig jaar – geëvenaard door Dafne Schippers.

Na haar eerste gouden medaille op de EK Indoor van 1985 in Athene prijkte Nelli Cooman pontificaal op de cover van AW nr. 4, met daarin een uitgebreid verslag van Nelli's prestatie.

(foto Soenar Chamid)

Zou Cooman er niet zijn geweest, dan was dit een heel ander verhaal geworden. Dan was het meest succesvolle onderdeel voor Nederlandse atleten de 800 meter geweest, waarop bij die 33 EK's in totaal zeven keer een medaille werd veroverd en daar was maar een keer een vrouw bij, Stella Jongmans.

Eerste van tien

Dankzij Cooman gaat deze EK Indoor terugblik echter over onze vrouwen op de sprint. Die al gelijk scoorden op het eerste de beste EK Indoor in Wenen in 1970 in de persoon van Wilma van den Berg. De nationaal kampioene op de 60 m van dat jaar veroverde in

Wilma van den Berg opende de medaillereeks op de sprint in 1970. (foto beschikbaar gesteld door Atletiekerfgoed)

de Wiener Stadthalle in een tijd van 7,5 s handgeklokt al gelijk een bronzen plak. Overigens is het in dit verband interessant om te vermelden, dat Wilma van den Berg op de 60 m niet onze allereerste indoorkampioene is geweest. Dat was in 1969, het eerste jaar waarin een officieel nationaal indoorkampioenschap werd gehouden, Trudy Ruth. Doch dit terzijde.

Vervolgens moesten wij, in een periode waarin de EK's Indoor jaarlijks werden georganiseerd, veertien jaar wachten voordat er opnieuw een sprintmedaille werd veroverd: in 1984 startte Nelli Cooman haar imposante medaillereeks op de 60 m in Göteborg met een bronzen plak. Het jaar dat volgde was het begin van haar ongeëvenaarde zegereeks van vijf Europese Indoortitels op rij. Voeg daarbij haar wereldrecord en haar twee wereldindoortitels op de 60 m in 1987 en 1989 en men kan zonder overdrijving stellen, dat tussen 1985 en 1989 Nelli Cooman de mondiale koningin was van de indoorsprint.

Comeback

In 1990 leek die overheersing voorbij. Cooman werd in Glasgow op haar specialiteit 'slechts' derde en nadat de wedstrijdprogrammering vanaf dat jaar was verschoven van een jaarlijks naar een tweejaarlijks EK Indoor, was Cooman er in 1992 in Genua niet eens bij. Dat was voor Nederland trouwens een van de slechtste toernooien ooit, want niemand wist in de Italiaanse kuststad een medaille te veroveren.

Cooman liet zich echter niet zomaar van het indoortoneel wegvagen. Na enkele jaren waarin zij privé het nodige te verstouwen had gekregen en na in 1993 een knieoperatie te hebben ondergaan, was zij er in 1994 in Parijs weer bij en hoe. Opnieuw liet zij de gezamenlijke concurrentie haar hielen zien en veroverde zij haar zesde en laatste gouden plak.

Opvolgster

Het duurde tot 2015, voordat de Nederlandse opvolgster van Cooman zich aandiende. Al in 2011 had Dafne Schippers zich op een EK Indoor op de 60 laten zien, maar toen was zij, achttien jaar oud, nog niet verder gekomen dan de halve finale. Twee jaar later werd zij vijfde, waarna het in 2015 ten slotte lukte. Het was nog net geen Cooman-tijd, de 7,05 s waarmee de Utrechtse in Praag de titel binnenhaalde, al zat haar winnende tijd daar zeer

dicht tegenaan. Dat Dafne inmiddels ook Cooman's 7,00 s in de benen heeft, liet zij vervolgens een jaar geleden in Berlijn zien. Het is aftellen wanneer zij onder die tijd duikt.

Dafne Schippers wordt Europees Indoorkampioene op de 60 m in Praag in 2015. (foto Erik van Leeuwen)

Nu Dafne Schippers echter inmiddels heeft besloten om het indoorseizoen van 2017 aan zich voorbij te laten gaan, moet het vrijwel uitgesloten worden geacht dat zij in staat zal zijn om net zo'n indrukwekkende reeks neer te zetten als Nelli Cooman destijds, temeer omdat de EK Indoor tegenwoordig immers om de twee jaar plaatsvindt. Het ziet er dus naar uit dat Nelli Cooman op dit punt haar fabuleuze opvolgster in elk geval de baas zal blijven.

Piet Wijker

An advertisement for Mathot orthopedic aids. It features a collage of images: a person's knee being treated with a brace, hands holding a white cast, a woman running in athletic gear, and a close-up of a foot with a brace. A red circular badge on the right says 'Gratis voet- en houdingsanalyse'. The main text reads 'Zorgeloos bewegen doe je met de orthopedische hulpmiddelen van Mathot'. Below this, a paragraph explains that moving is healthy but pain-free movement is not for everyone, and Mathot provides a wide range of orthopedic aids to reduce or eliminate pain. It also offers a free foot and posture analysis. Contact information is provided: 088 - 008 58 88 or cto@mathot.nl. The Mathot logo and tagline 'samen zorgen sinds 1887' are at the bottom right.

Zorgeloos bewegen doe je met de orthopedische hulpmiddelen van Mathot

Bewegen is gezond. Maar pijn en blessurevrij bewegen is niet voor iedereen een vanzelfsprekendheid. Mathot Medische Speciaalzaken beschikt over een ruim assortiment orthopedische hulpmiddelen die klachten kunnen verminderen of zelfs doen verdwijnen. Wij staan voor kwaliteit, vakkundigheid en leveren hulpmiddelen tegen een scherpe prijs. Voorkom of verminder (bestaande) blessures en kom langs voor een gratis voet- en houdingsanalyse bij Mathot. Kijk voor een Mathotvestiging bij u in de buurt via mathot.nl/vestigingen. Wij adviseren u graag! Bel voor een afspraak met **088 - 008 58 88** of mail naar cto@mathot.nl.

mathot
samen zorgen sinds 1887

Nieuws van de Stichting Atletiekerfgoed

► Onze baas was even in den Haag.

Beste Vrienden, de Baas, zo noemen de vier mannen van de werkgroep de secretaris van Erfgoed Frank Koomen. Hij stuurt en regelt de werkzaamheden die door de mannen worden uitgevoerd.

Samen met Marius Bos is Frank naar de Koninklijke Bibliotheek gegaan om de gesprekken over het “metamorfoze” project af te ronden.

Voor degenen die nu al het spoor bijster zijn: het project “metamorfoze” omvat het digitaliseren van het bondsblad “de Atletiekwereld” van de jaargangen 1934 tot en met 1960.

De werkzaamheden ter voorbereiding zijn grotendeels uitgevoerd door Marius Bos, die met grote nauwkeurigheid en met een kritisch oog voor de kwaliteit van de zeer op leeftijd zijnde bladen, het pakket heeft samengesteld dat geschikt is om te worden gescand. In maart volgt de aanbieding aan de Koninklijke Bibliotheek.

Vervolgens gaat het circa negen maanden duren alvorens we de AW's digitaal krijgen aangeleverd. We gaan uit van begin 2018 dat de Atletiekunie en Stichting Atletiekerfgoed op hun respectievelijke websites kunnen beschikken over deze digitale schat aan informatie over ons atletiekverleden dat door iedereen te raadplegen is.

Even kijken wat Opa heeft gelopen in het Feijenoordstadion voor de oorlog. Je hoeft dan niet meer naar Erfgoed te bellen, je kunt het zelf opzoeken.

De laatste etappe volgt over ca. twee jaar. Dan wordt het materiaal op de website van de Koninklijke Bibliotheek geplaatst en is dan te raadplegen met een zoekmachine welke bekend is onder de naam Delpher.

We houden u op de hoogte van de vorderingen.

We zijn er trots op dat Erfgoed hieraan een bijdrage heeft kunnen leveren.

CK

► Een Limburgs bedankje uit Breda.

Naar aanleiding van het Erfgoed verhaal in de laatste Vriendenband van 2016 kregen we nevenstaand bedankje van Jan Hendriks uit Breda. En heel bijzonder: een gift voor het Vrienden Jeugdfonds.

Goedemiddag Chris Konings,

allereerst van harte gefeliciteerd met uw 77ste verjaardag. Een gezegende leeftijd en zo te horen nog heel fit. Dat nog vele jaren in goede gezondheid voor u mogen zijn weggelegd.

Daarnaast wil ik u en uw team nogmaals ook schriftelijk bedanken voor uw spuurwerk en de prettige contacten die we hadden naar aanleiding van het atletiekverleden van mijn vader.

Het laatste nummer van "De Vriendenband" is afgelopen vrijdag aan de tafel van ons jaarlijkse familiediner rondgegaan en daar waren de blijde en trotse gezichten van mijn broers en zussen, allen kinderen van Reinier Hendriks, goed te zien. Allen willen nu graag een scan van het boekje ontvangen.

Ik had al direct na de ontvangst van het tijdschrift een scan gemaakt van het artikel en heb dat naar Californië gemaild. Ook daar waren ze er blij mee. Dat bestand zal ik ook aan de anderen sturen.

Om mijn dank te benadrukken en als verjaardagsgeschenk voor u wil ik graag een kleine (€25), eenmalige donatie doen aan het Jeugdfonds van de Vrienden van de Atletiek. Het banknummer kan ik vinden in het tijdschrift. Hopelijk kunt u er mee instemmen als ik die storting doe.

Een hele fijne verjaardag met uw familie en/of vrienden.

Met vriendelijke groet,
Jan Hendriks,
Breda

► **Bijzondere atletiekfoto's**

Bij Erfgoed beschikken we inmiddels over een aardig groot fotoarchief. Regelmatig bladeren we er door heen of bekijken op de monitor de digitale plaatjes als we op zoek zijn naar een bijzondere foto ter illustratie bij een verhaal in De Vriendenband. Er zijn prachtige plaatjes bij, maar af en toe krijgen we ook iets bijzonders toegespeeld. Zoals bijvoorbeeld onderstaande foto die we van Pieter Vos uit Heerenveen kregen.

De foto werd gemaakt door de Groningse medicijnenstudente Anneke Rots op 30 april 1971 op het atletiekcentrum in het stadspark van Groningen. Aan de leiding van een 800 meter race loopt Geert Udding, Nederlands kampioen 800 meter in 1968 met een tijd van 1.50,9, van AAC '61 Assen. In tweede positie zien we Pieter Vos, die rond de 8 minuten liep op de 3000 meter. Het rijtje wordt gesloten door de GVAV-Rapiditas atleet Kees Bijmolt, die in 2013 de provinciale Sportprijs zou winnen als drijvende kracht achter de stadsliep van Appingedam. Het bijzondere van deze foto is de synchrone loop en de gelijke bovenbeenheffing van de atleten. Hartelijk dank Pieter en Ankie Vos uit Heerenveen voor deze bijdrage.

En beste Vrienden, als jullie nog een mooie of nostalgische foto hebben, stuur hem dan op naar Erfgoed, liefst met een beschrijving en namen. Wij maken er graag een plaatsje voor vrij in een van de volgende Vriendenbanden.

CC

► De Olympische collectie van Ton Bijkerk gaat naar de HvA

Al ruim voordat de oogproblemen van Ton Bijkerk zich openbaarden, zie vorige Vriendenband blz.28, was al beslist dat zijn enorme collectie boeken geschonken zou worden aan de Hogeschool van Amsterdam, gevestigd in het Dr. Meurerhuis in Osdorp.

Daar zetelt ook Ton's vriend Cees Vervoorn, oud Olympisch zwemmer en lector aan de school. Daarom is het leuk te vermelden dat de HvA ook een pakket memorabilia van Ton verwierf, waaronder de fakkels van de Olympische Spelen van Moskou 1980 en Los Angeles 1984, de Spelen waaraan Vervoorn deelnam. Jan Luitzen, docent en sporthistoricus, zal zich ontfemen over de collectie.

Omdat we elkaar kennen kon er al direct een ruilactie plaats vinden tussen Erfgoed en de HvA. In de collectie Bijkerk bevindt zich het deelnemerspaspoort uit 1928 van 800 meter loopster Mien Duchateau. Wij krijgen een goede kopie in ruil voor een afbeelding van het in ons bezit zijnde deelnemerspaspoort van Tollyen Schuurman van de OS 1932 in Los Angeles. Het begin van samenwerking is gemaakt.

CK

► **Een vraag!**

De Stichting Atletiek Erfgoed beheert onder andere een bibliotheek. Daarin staan boeken zoals:

- die de geschiedenis van atletiek in Nederland beschrijven, uit vele invalshoeken;
- boeken over atleten (m/v), over deelname van onze toppers aan grote kampioenschappen en Olympische Spelen;
- boeken over de N.A.U./K.N.A.U./KNAU/Atletiekunie en de IAAF;
- boeken over trainingsleer.

Mooi om te zien bij die laatste categorie hoe men bij voorbeeld begin 20^e eeuw dacht over trainingsprincipes! Maar hoe nodig/nuttig is het nu om dat in ons erfgoed te bewaren?

Wel, ze geven inzicht in (trainings-)omstandigheden, opvattingen in trainingsleer en -kennis waardoor beter begrepen kan worden waarom in 1912 een tijd van 48,2 door Charles Reidpath (USA) op de 400 m letterlijk en figuurlijk een wereldprestatie was.

De ontwikkeling van polsstokhoogspringen met eerst een landing in het zand van de verspringbak, dan op een kussen; met houten, bamboe, stalen, aluminium, glasfiberstokken.... Daarbij de gevolgen van het gebruikte materiaal op de wijze van trainen en op de wedstrijdprestaties....

Nu zijn er fenomenaal veel boeken over training geschreven en het is bepaald niet ons beleid om dat allemaal te willen 'hebben'.

We proberen een aantal representatieve boeken uit die veelheid van trainers / wetenschappers bijeen te zoeken. Zo hebben wij natuúrlijk Jan Blankers, de drie standaardboeken van Bram Leeuwenhoek, de ringfilmpjes van ir. Tissot van Patot. Maar ook boeken van buitenlanders die een grote invloed hebben gehad op de wijze waarop heel veel Nederlanders getraind hebben. Denk dan aan Toni Nett, Arthur Lydiard,

Toch, zeker van die buitenlanders missen we naar ons

De Amerikaanse atleet Charles Reidpath in 1912.
(bron Wikipedia)

gevoel nog veel. Zoals de Rus Matwejew, aan wie we de periodisering te danken hebben. Elke, zelfs maar een heel klein beetje serieuze recreatieve sporter werkt er nog altijd mee! Aan Peter Tschiene, die onder andere de theorie van Matwejew 'vertaalde' naar de trainingspraktijk.

Zo zijn er nog velen meer die belangrijk zijn geweest, maar waarvan we niets hebben. Wel graag zouden willen! Maar ja, niet meer nieuw verkrijgbaar, antiquarisch niet te vinden of veel te duur (we zijn een arme Stichting),

Wie van onze lezers denkt nog iets in een kast te hebben staan, wat in deze categorie past? En realiseert zich er toch niets meer mee te doen? Het dus wel aan de Stichting te willen afstaan?

Wij beloven nu al er verschrikkelijk blij mee te zullen zijn en er net zo zorgvuldig mee om te gaan als met alle andere verworvenheden!

Hugo Tijsmans

Als iedereen regelmatig zou bewegen zouden we ons **fitter**, gezonder en mentaal beter voelen. Dat geldt zeker ook voor **65-plussers**.

Yalp en Olga Commandeur zorgen samen dat senioren op een leuke manier in beweging komen. Dit doen zij op een speciale manier. Met een beweegtoestel voor ouderen. Olga Commandeur verzorgt bij iedere Yalp locatie in Nederland **advies en ondersteuning**.

www.yalp.nl/oudereninbeweging
T. 0547 - 289 410 E. info@yalp.nl

Ouderen in beweging
samen op een Olga Commandeur plein

Meer sporten en nieuwe mensen ontmoeten.
Samen bewegen op een Olga Commandeur Plein.

YALP | Nieuwekampsmaten 12 | 7472 DE Goor | T. 0547 289 410 | F. 0547 289 411
info@yalp.nl | www.yalp.nl | Twitter: @YalpLetsPlay

Voetlichtflits

De historie van onze Nederlandse atletiek is niet alleen in goede handen bij de mannen van de stichting Atletiekerfgoed. Ook andere leden van onze vereniging houden een oogje in het zeil als het gaat om het koesteren van de herinneringen aan de grote daden van onze atleten uit vroeger tijden. Marcel Dost is een van degenen die zijn steentje hieraan bijdraagt en dan vooral, opvallend genoeg, vanuit zijn rol als trainer bij FC Twente.

Marcel Dost (foto Piet Wijker)

Marcel: “Ik kom eigenlijk elke dag bij het stadion Hengelo en daar staat dat standbeeld van Fanny Blankers-Koen. Ik geef rondleidingen als onderdeel van het project ‘Scoren in de wijk’. Daar komen die kinderen altijd binnen. Dan vraag ik steeds: *wie weet wie deze mevrouw is?* En dat weten ze dan vaak gewoon niet. Maar dan zorg ik wel dat ze het weten op het moment dat ze hier weggaan. Als ze het dan nog niet weten, dan zwaait er wat. Ik vind het belangrijk dat ze weten, dat Fanny Blankers in dat stadion heeft gelopen en dat die vier keer een Olympische medaille heeft gewonnen. Als ik dat pats-boem even kan meegeven aan de hele klas, wedden dat ze dan over twintig jaar nog weten, dat dit standbeeld van Fanny Blankers-Koen is?”

Marcel Dost is nauw betrokken bij dat sociale project van FC Twente ‘Scoren in de wijk’, dat erop is gericht om kinderen uit het basis-, voortgezet en speciaal onderwijs te laten sporten onder de vlag van FC Twente. “Met daarin een stuk voetbal en een stuk coördinatieve kracht. Dat doe ik er dus bij, naast mijn activiteiten voor het damesteam”, aldus Dost. Die daar dus ook nog eens wat atletiekhistorisch besef aan toevoegt. Kortom, een prima initiatief van deze voormalige tienkampkampioen.

Het standbeeld van Fanny Blankers-Koen in Hengelo.
(bron Wikipedia)

Piet Wijker

De zin van onzin

In mijn goede jaren was ik een serieus en toegewijd atleet, maar begreep ook dat de boog niet altijd gespannen kon zijn. Als zoon van het “Krabbengat” (Bergen op Zoom) was karnaal zo’n uitgelezen moment om even de boel de boel te laten. Voor de niet ingewijden geeft onderstaand verhaal een indruk van de zinnige onzinnigheid van dit feest, dat toch voor de “goedgelovigen” zoals ik, een verfrissende invloed had.

Verhaal in het Brabants: Ge kunt gelove of nie

Ik gai un verhaal vertellen in ut Brabans. Da wul zegge da ‘k ut (heurt eigeluk an mekaar, mar veurt fasoen ek ur mar een kommatje bij geflanst) zo wul schrijve da iedereen van goeie wil ut ongestoord kan leze. Mee andere woorde ik foezel der un bietje mee! Wij slikke veul letters in, zo as ier de N bij slikke en de H bij ier. Ut zen letters war ge niks an et en wa zou doe eige der mee vermoeie.

Ik oop en denk da iedereen ut kan leze, as ge teminste nie dialectisch bent want dan zijde de pineut. Ut zou zonde zijn want ut veraal mot de moeite wert zijn.

Ut veraal spult zich af rond de zestiger jaren van dun veurige eeuw. Ut war mee carnaval da ut gebeurde. ‘k Was nog mar unne blaag van un jaar of zeuventien en woonde nog bij ons vader en moeder. ‘k War verkleed as unne Mexicaan, had unne strooie oed op munne bol, un wit pak aan en cowboyleirze an de voet. Veur ut vel van munne snuit en mun ande ak un spulleke gebrouwe van thee en chocomel. Da war om te verdoezele da ‘k unne bleke Ollander war. ‘k Geloof da ‘k ur ok nog jodium bij gedan ad veur de echting. Munne kop brande as unne platte buis kachel.

Mee nog un stuk gerdiyn veur mun tronie stortte ik me, mee nog wa van die halve zole, in ut feestgewoel. Ut war in ut krabbegat (Bergen op Zoom) war de zotten kwijlend en zwierend deur de strate dweile. Da allemaal opgejuind deur dweilorkesjes warbij vals en zuiver ginne rol speulen as ter mar dreun en deun uit komt.

Da in en uit die kroegen gan, ging and in and me unne gele schuimkop neme. Tege ut end had de Mexicaan de knolle goed gar. ‘k Mos nog un flink end lope nar uis, want wij woonde un bietje buitenaf. Da ging mee tig keer valle gepaard en ondanks de troebele en licht verdoofde toestand warin ik war, dee op het lest munne kont geif zeer. Bij ons thuis angekomme duurde ut nog effe veur da ‘k de sleutel achter ut ramke van de plee van unne spieker geplukt ad, om dan zo veurzichtig meugelijk binne te komme. ‘K wis merakels goed da’k de outjes nie wakker mos maken.

Munne kont dee nog geif zeer en ik docht toch nog effe de schaaï op te nemen. Mar hoe kunde nou op oewe kont kijke? In de keuke adde we een spiegeltje an de muur ange. Zo op twee meter oog en een bietje schuin nar beneje gericht. Ik docht as ik nou munne bove-en onderboks naar de enkels lat zakke en ik gai mee munne rug naar de spiegel staan, dan kan ik tusse mun bene deur de schaaï opneme. Ondanks wa gezwabber op mun bene zag

ik twee bloeiende wond op de konen van mun achterwerk. Ik docht mar zo kan 'k nie tussen de witte laces kruipe, wil 'k ons moeder te vriend blijve. 'k Had twee pleisters gevonde, mar hoe kunde die nou op de goeie plek krijgen? Mar de Mexicaan war nog goed bij zinne en deed het op dezelfde manier. Ie ging weer met de boksen laag, me zonne rug nar de spiegel, kijkend tussen zun bene deur nar ut spiegeltje en platste de pleisters precies op de goeie plekken. Teut mar tevreje over zun leste verzorging zocht held Hernandez de nachtrust in den oop er unne lange meur van te kunne maken.

Vroeg in de morghe wer ik bruusk uit bed getrommeld deur ons moeder, met de bodschap: "Wa edde gij allemal uitgespakt, kom mar us mee nar beneje." Verbouwereerd ging ik mee nar de keuke. "Wa mot da allemal betekene? "zee ons moeder, die naar de pleisters op het keukenspiegeltje wees.

De zin van onzin

zin hebben in onzin heeft zin
als de zin ligt in de onzin
zoals het leven pas zin heeft
als je echt zin in het leven hebt
met onzin zeg je af en toe iets zinnigs
iets zinnigs kan gezegd worden met tegenzin
zinvol kan een zin nooit zijn
als hij zindert van zinloosheid
wil je onzinnigheid verzinnen
maak dan gebruik van je zintuigen
lange zinnen betekent nog niet
dat ze onzindelijke zijn
mocht u bij deze zinsontleding onzin lezen...,
bedenk dan dat ze dubbelzinnig kunnen zijn

Henk Snepvangers

VOOR HET VOETLICHT

In het teken van de sport

Hilda van Doorn: “Ik ben gewoon blij met wat ik heb gedaan.” (foto Piet Wijker)

Infobox

<i>Naam:</i>	Hillegonda Hilda) van Doorn
<i>Geboren:</i>	19 juli 1943 te Rotterdam
<i>Discipline:</i>	sprint + middellange afstand
<i>Titels:</i>	Ned. B-kampioene : 800 m 1963; Ned. kampioene: 400 m 1965
<i>Deelnemer EK:</i>	1966
<i>Records:</i>	Ned. recordhoudster: 400 m (ev.) 1965-1968, 4 x 200 m (clubteams) 1966-1979
<i>Pr's:</i>	100 m 12,2 s, 200 m 24,4 s, 400 m 53,7 s, 800 m 2.11,4

We hebben het er hier vaker over gehad: hoe raak je nu eigenlijk in de atletieksport verzeild? Het is een vraag die altijd wel even aan de orde komt in de gesprekken die ik voor deze rubriek voer. En aangezien ik dit alweer zo'n jaar of acht heb volgehouden, is er zo langzamerhand een aardig beeld ontstaan van wat mensen zoal beweegt.

Het overgrote deel van de geïnterviewden blijkt toch uit eigener beweging de stap naar een atletiekvereniging te hebben gezet, hetzij omdat men al van kinds af aan die wens koesterde (de recent geïnterviewde Joke Bijleveld is hiervan een voorbeeld), hetzij omdat men uitgekeken raakte op een andere, eerder gekozen sport en op zoek ging naar een alternatief, zoals Marti ten Kate.

Een iets minder grote, maar nog wel substantiële groep werd door een buitenstaander overgehaald om aan atletiek te gaan doen. Vaak was dat een gymnastiekleraar, soms een talentscout en in een enkele gevallen een atletiekbestuurder of -trainer die bijvoorbeeld op een schoolsportdag een kijkje kwam nemen. Soms hadden de atleten-in-spé zelf nog geen idee van hun talent. "Wat is dat eigenlijk mam, atletiek?", vroeg speerwerpster Ingrid Lammertsma bij thuiskomst, nadat een lerares haar had geadviseerd om aan atletiek te gaan doen. Hoogspringer Peter Geelen werd door Servée Wijsen, van wie hij op school sportles kreeg, op het atletiekspoor gezet, terwijl discusswerper/kogelstoter Cees Koch aanvankelijk helemaal geen zin had om aan atletiek te gaan doen, toen hij werd 'gespot' door Pro Patria-voorzitter Jan van Wijk. Hij deed toch immers aan volleybal? Pas toen hij op een introductieavond van die club met de kogel iedereen daar 'de oren waste', raakte hij overtuigd.

Dan is er ook nog een flink aantal door familie in de atletiek terechtgekomen. Een enkeling (Marcel Dost in de vorige Vriendenband bijvoorbeeld), omdat hij/zij bijkans op de atletiekbaan werd geboren, anderen omdat een broer, zus, of verder familielid de geïnterviewde meetroonde. In sommige gevallen was het echter gewoon het sportieve klimaat binnen het gezin dat iemand in de atletiek deed belanden.

Sjokken

Hilda van Doorn hoort tot deze laatste groep, al begon het niet met atletiek. In het Rotterdamse gezin Van Doorn, vader, moeder en zes kinderen, met Hilda als oudste, was sport dagelijkse kost. "Mijn vader zat bij het voetbal, bij Xerxes en mijn moeder was er ook altijd bij. Ik heb toen aan turnen gedaan", legt Hilda uit. Dat ging goed, totdat zij een keer van het paard duvelde en een gecompliceerde armbreuk opliep. "Toen ging ik wat anders doen en ben ik gaan handballen. Aan atletiek dacht ik nog niet. Ook toen we op een gegeven moment naar Amsterdam verhuisden, bleef ik handballen, bij Blauw-Wit. Dat vond ik leuk. Alle sporten vond ik eigenlijk leuk."

Het was dus niet zo moeilijk om Hilda van Doorn over te halen om eens mee te gaan hardlopen, want ook dat deden ze bij Blauw-Wit. Het stelde eigenlijk niet eens zoveel voor. "Dat waren alleen maar mannen, want vrouwen had je daar toen niet. Ze gingen gewoon naar het bos en liepen allemaal te sjokken en zo en ik sjokte daar maar zo'n beetje

achteraan. Je had geen idee wat je kon en al helemaal niet wat een 400 meter was. Dus ja, je liep maar wat, hè.” De eerste baanwedstrijd die Van Doorn zich kan herinneren was een 400 m tijdens de clubkampioenschappen van Blauw-Wit in augustus 1962. Ze liep die in 58,1 s, geen gek begin voor iemand die maar wat had lopen sjokken in het bos.

B-kampioene

Hilda van Doorns talent kwam pas goed tot uiting in het jaar dat volgde. In eerste instantie vooral gefocust op de 800 m, werd Van Doorn in 1963 kampioene op die afstand tijdens de B-kampioenschappen. Haar winnende tijd was 2.21,8, maar nog in datzelfde jaar bleek zij haar B-status al te zijn ontgroeid, want met 58,1 op de 400 en 2.16,6 op de 800 m stond zij aan het eind van dat jaar bij de beste vijf van Nederland.

Jan Blankers had intussen genoeg gezien. Nu moest ze maar eens echt aan atletiek gaan doen en gewoon bij Sagitta komen, zei die en Hilda van Doorn vond dat natuurlijk prachtig. “Ik dacht, het is dan misschien toch ook wel leuk om bij een echte atletiekclub te komen. En toen ben ik naar Sagitta gegaan.”

Nieuwe crack

De resultaten lieten niet lang op zich wachten. Bij een van de eerste baanwedstrijden in 1964, een vroege editie van de ‘Gouden Spike’ in Leiden, werd Hilda van Doorn op de 400 m in 56,2 s nog gepast vierde achter de gevestigde orde in de personen van Tilly van der Zwaard, Gerda Kraan en Janny van Eyck-Vos. Een week later op de nieuwe, winderige 300 meter-sintelbaan in Amsterdam-Oost, bleef zij op diezelfde 400 m, in het kielzog van de Engelse winnares Ann Packer, Gerda Kraan al voor. En was die sinds 1962 nu juist niet onze nationale recordhoudster op die afstand met 53,7 s? *Een nieuwe crack is opgestaan*, zo schreef een enthousiaste Louis Weisscher in de AW. Zijn enthousiasme was terecht. Want op de Nederlandse kampioenschappen in Beverwijk veroverde Van Doorn enkele maanden later in één weekend zilver op de 400 m in 55,9 en brons op de 800 m in 2.13,6. Eerder had zij op deze laatste afstand ook al eens 2.11,4 laten noteren. Begrijpelijk dus dat sommige journalisten Hilda van Doorn dat jaar al zagen deelnemen aan de Olympische Spelen in Tokio.

Zelf was zij nog helemaal niet zo ver. “Ik heb nooit een doel gehad waarvan ik dacht: dit wil ik, of dat moet ik. Toen ze begonnen van: oh, dan kan ze naar Tokio en zo, had ik daar zelf nog nooit aan gedacht. Ik had niet echt zoiets van: ik wil goed worden. Ik dacht gewoon: goh, wat leuk, ik kan nóg harder lopen.” De verbazing over haar eigen ontwikkeling won het nog van de wens om op het allerhoogste atletiekpodium te acteren. Dat ze echter rasse schreden in die richting had gezet, was duidelijk, want aan het eind van dat jaar behoorde Hilda van Doorn zowel op de 400 als de 800 m tot de beste drie van ons land.

Blankers

Vanzelfsprekend had Jan Blankers hier de hand in, ook al zou elke andere trainer van enig formaat wel raad hebben geweten met het ontluikende talent van de frêle Van Doorn. Zelf

koesterde zij echter een blind vertrouwen in de stuurse echtgenoot van Fanny Blankers-Koen. “Jan Blankers was mijn leidraad. Als hij zei: we gaan dit doen, of we gaan dat doen, dacht ik niet van: moet er niet iets anders gebeuren of zo? Nee, helemaal niet. Ik had wel een eigen mening, maar niet op die manier. Ik had er geen verstand van, want ik begon natuurlijk met dat ik alles leuk vond, hè”, blikt Hilda van Doorn terug.

Gemakkelijk maakte Blankers het haar trouwens niet, want ook op een training moesten er prestaties worden geleverd. “Je moest bij wijze van spreken altijd wel ‘doodgaan’, weet je wel? Ook in de training. Dan dacht je: hè, nou ben ik klaar en dan zei hij: ja, nee, we gaan nog even dit doen, of dat. Dus altijd iets extra’s.” Vervelend vond ze dat echter nooit. “Het was natuurlijk altijd wel een beetje een norske man. Hij zei nooit van: hé meisje, dat heb je goed gedaan of zo. Maar ik vond dat niet erg. Ik dacht niet: verdorie, wat een nare man is dat. Ik geloofde in hem, ik geloofde echt in hem. Wat hij zei, dat vond ik goed.”

Wereldtop

De samenwerking bereikte zijn hoogtepunt in 1965. Met 55,3 s plaatste Hilda Slaman-van Doorn –inmiddels getrouwd met Ab Slaman– zich al vroeg in het seizoen op de 400 m aan de kop van de nationale ranglijst. De progressie was vervolgens indrukwekkend. Via een klinkende overwinning tijdens de interland Nederland – Tsjechoslowakije in Enschede in 54,5 s kwam het tot een hoogtepunt in Hilda Slamans carrière op de nationale kampioenschappen in Groningen. Ze werd daar afgetekend kampioene. AW-verslaggever Louis Weisscher zag haar daar ‘ver voor het veld uit en geheel fris’ finishen in 53,7 s, een evenaring van het nationale record van Gerda Kraan en Tilly van der Zwaard. *Hilda Slaman had de absolute wereldtop bereikt*, jubelde Weisscher. Daar was eigenlijk niet eens zo bar veel mee miszegd, want Hilda Slaman stond met haar 53,7 s ineens elfde op de wereldranglijst aller tijden.

En aangezien Gerda Kraan, Tilly van der Zwaard en een Amerikaanse atlete met dezelfde tijd alleen maar boven haar stonden omdat zij eerder tot hun prestatie waren gekomen, was het feitelijk de achtste tijd die ooit door een vrouw was gelopen. Het is deze prestatie waarop Hilda van Doorn, terugkijkend, het meest trots is.

Hilda Slaman-van Doorn in optima forma.
(foto beschikbaar gesteld door Hilda van Doorn)

Salo Muller

Ze behaalde dat jaar in een paar interlands nog enkele fraaie overwinningen, maar langzamerhand begon zich ook een probleem voor te doen: Hilda kreeg last van haar rechter achillespees. Jan Blankers stuurde haar voor behandeling naar dokter Rolink, de omstreden arts die vanaf eind jaren zestig ook enkele jaren als clubarts van Ajax zou optreden. Hilda: “Jan zei: daar heb je wat aan. Maar Rolink had een stempel van doping op zich, dus toen die zei: *nou, daar kan ik wel iets voor geven, maar dan mag je niet hardlopen*, heb ik gezegd: dat doe ik niet. Dat vond Jan Blankers maar niks, maar ik heb het niet gedaan.”

Cartoonist Fred Coot maakte in 1966 bovenstaande tekening van Hilda Slaman van Doorn. (afbeelding beschikbaar gesteld door Hilda van Doorn)

Blankers bracht haar vervolgens in contact met Salo Muller, de fysiotherapeut van Ajax en regelde, dat die Hilda Slaman regelmatig masseerde. Met hem bouwde zij op den duur een goede band op. “Het was altijd leuk, hij was open, dat vond ik ook wel bijzonder. Hij heeft mij lange tijd geholpen. Een geweldige man!” Ook Salo Muller kon de blessure echter niet wegmasseren en nadat Hilda, die in 1966 nog diverse 54-ers scoorde, op de NK verrassend kloppend had gekregen van Stans Brehm en op de EK in Boedapest in de halve finales was gestrand, was zij aan het eind van dat jaar in eigen land voorbijgestreefd door Brehm en Lia Hinten. De in eerdere jaren vertoonde progressie was uitgebleven en daar was de weerbarstige achillespees debet aan. Op voorspraak van de in die tijd bekende televisiearts Hans van Swol liet zij zich ten slotte opereren.

Haar comeback in 1967 leek veelbelovend. Tijdens de nationale estafettekampioenschappen in juli was zij als lid van de winnende 4 x 200 meterploeg van Sagitta zeer snel en enkele maanden later vestigde hetzelfde team zelfs een nieuw nationaal record. Individueel wist zij echter geen potten te breken en haalde zij tijdens het NK op de 400 m het podium zelfs niet eens. Met een beste jaartijd van 55,3 s bleef Hilda ver verwijderd van haar in 1965 bereikte niveau.

Mexico

Dan moet dat maar gebeuren in 1968, het jaar van de Spelen in Mexico, was de gedachte, want langzamerhand was ze wel zo ver dat ze daar graag naartoe wilde. De achillespees begon echter opnieuw op te spelen. Hilda: “Ik dacht, dat lukt mij niet meer. Dat vond ik

wel erg. Ik dacht: dan heb ik een heel lange tijd alles voor niks gedaan. Zo voelde dat een beetje. Ik had de pest in, want ik wilde daar eigenlijk gewoon zijn.”

Hilda Slaman was echter intussen in de sportjournalistiek terechtgekomen, in eerste instantie bij Het Parool, als lid van de sportredactie. “Ja, dat was heel erg leuk, want ik was daar de enige vrouw. Sportredacties, dat was in die periode alleen maar voor mannen. Nou, daar was ik niet vies van, hahaha; ik vond het gezellig. Ze riepen wel van alles en zo, maar dat was ik op een gegeven moment wel gewend. Dat is een hele leuke periode geweest.”

Toen ze vervolgens van de NOS het aanbod kreeg om voor de radio als verslaggeefster mee te gaan naar de Spelen in Mexico, greep ze die kans met beide handen aan. “Dat was mooi. Zo kon ik daar toch komen, in Mexico. Dat was natuurlijk wel bijzonder.” Op deze wijze transformeerde haar atletiekloopbaan zich min of meer als vanzelfsprekend in die van sportjournaliste. En zo was zij onder meer getuige van de bijzondere prestatie van Bob Beamon, toen die zijn legendarische sprong van 8,90 m maakte. Hilda: “Ik stond toen aan de overkant. Ik dacht: oh, hoe bestaat het! Dat je dat mee mag maken, dat was eigenlijk geweldig, hè.”

Vroege Vogels

De Sagitta-atlete maakte vervolgens snel carrière in de omroepwereld. Van de atletieksport wist zij inmiddels door eigen ervaring het nodige af, maar ook kennis van andere sporten maakte zij zich snel eigen. Inmiddels gescheiden van Ab Slaman en na een zwangerschap die fout afliep en waar Hilda van Doorn zelf bijna aan onderdoor ging, bleef zij verder kinderloos en moest zij zichzelf zien te redden. Dat ging haar goed af. Naast haar baan bij Het Parool ging zij als freelancer aan de slag bij de KRO voor het programma ‘Goal’ van de legendarische Theo Koomen. Vervolgens trad zij in 1976 in vaste dienst bij ‘Tussen Start en Finish’, het bekendste sportprogramma van de Vara. Twee jaar later schoof zij door naar ‘Vroege Vogels’, waar zij eindredacteur werd. Hilda: “Dat vond ik heel erg leuk om te doen. Daar heb ik een hele lange tijd gewerkt. ‘Vroege Vogels’ was heel erg belangrijk voor mij. Ik verzon de naam ‘Vroege Vogels’ en ontwikkelde daar allerlei dingen. D’r zaten ook goeie mensen bij; Lettie Kosterman werkte eraan mee, Nico de Haan ontwikkelde de eerste cursus ‘Vogels Kijken, wandelen met Staatsbeheer’ en Midas Dekkers maakte columns. Die is er door mij bijgekomen. Met Midas heb ik nog steeds contact. Die zegt altijd: het is allemaal jouw schuld, jouw schuld, hahaha. Op een gegeven moment zei ik: nou, als wij zoveel dingen doen, kunnen we natuurlijk ook nog wel andere dingen doen. Dus toen ontwikkelde ik het ‘Vroege Vogels’ blad. Dat ging naar iedereen die het maar wilde hebben.”

Golfen

Door haar creativiteit en werklust –“ik werkte altijd heel hard, dacht nooit van: o, dat is 40 uur werk of zo”– bracht Hilda van Doorn het in 1985 tot promotiemedewerker radio, werd vervolgens medewerker vormgeving en promotion televisie, om te eindigen als eindregisseur Televisie. Tot in haar 60-ste levensjaar. Toen vond ze het genoeg geweest.

Hilda: “Ik zeg: ik houd ermee op! Dat kon vroeger nog, hè. We waren brutaal natuurlijk, daar helemaal. Ze waren stomverbaasd. *Dat bestaat niet*, zeiden ze. *Maar wat ga je dan doen?* Toen zei ik: ik ga golfen, dat vind ik hartstikke leuk. *Golfen?*, zeiden ze. Maar op ‘t laatst vonden zij het goed.”

En zo eindigde in 2002, met een nette regeling in de achtertas, de omroepcarrière van Hilda van Doorn.

Sindsdien is zij een verwoed golfer. Hilda: “Dat is nu mijn passie. Dat doe ik minimaal twee keer in de week. Ik heb het altijd lekker gevonden om buiten te sporten en dat doe je met golfen dus ook. Ik vind het aantrekkelijk om met je lijf dingen te doen, want ik wil nog steeds heel erg fit zijn.” Ze speelt golf bij haar club Zeewolde en met een groep van journalisten, een besloten club, verzameld in de NVGJ. “Een heleboel daarvan zitten nog in de media, jonge mensen ook, voor een groot deel. Dat zijn besliste geen saaie mensen. Het is altijd lol, maar het gaat wel ergens over.”

En tot slot: “Als ik terugkijk ben ik gewoon blij met wat ik heb gedaan. Wat ik niet kon, kwam door die blessures, want de wilskracht had ik altijd wel. Ik was fanatiek voor mijzelf, denk ik wel, maar nooit ten koste van anderen. Geen trucs of zo, hè, dat nooit.”

Piet Wijker

**Voor realisatie van strategische
bedrijfscommunicatie, pakkende
(web)teksten en doeltreffende
communicatiemiddelen**

make my

bizniz

Mieke de Jong - Van der Kolk
06 23993429
mieke@makemybizniz.nl
makemybizniz.nl

De Supporters Club van de Vrienden van de Atletiek

Tijdens de EK in Amsterdam hebben veel mensen ervaren hoe leuk het is om onze atleten aan te moedigen. De atleten hebben dit zeer op prijs gesteld en hebben zich van hun beste kant laten zien, resulterend in uitstekende prestaties!

Op initiatief van de Britse en Duitse supporters clubs, bij welk initiatief de Vrienden zich hebben aangesloten, is nu door European Athletics (de Europese Atletiek Associatie) een Europees Supporters Platform in het leven geroepen en worden Lokale Organisatie Comit es door European Athletics aangemoedigd speciale faciliteiten aan Supporters Clubs te geven.

Dat betekent dat wij v or dat de officiële verkoop van de tickets van start gaat al een blok tickets kunnen reserveren en kunnen aanbieden aan onze supporters. Soms ook met extra groepskorting. Dan zitten wij bij elkaar. De ticket verkoop aan onze supporters loopt via de Vrienden van de Atletiek. Voor de hotelaccommodaties en eventueel de reizen hebben wij de diensten van een gespecialiseerde Sport Tour Operator ingeschakeld die deze diensten al jaren aan de Britse Atletiek Supporters Club aan biedt, Jamin Sports. Gezamenlijk ontwikkelen wij een aan de Nederlandse situatie aangepast programma.

De volgende supportersreizen worden op dit moment aangeboden:

EK Indoor 2017 in Belgrado

Van 3 t/m 5 maart 2017 worden de Europese indoorkampioenschappen gehouden.

We hebben plaatsen op het rechte stuk aan de overkant (de "back straight") nabij de finish.

Een passe partout kost  80,- Ook hebben we 10- of 15-persoons Skyboxen in de aanbieding.

EK voor landenteams 2017 in Lille

Op een paar uur rijden van Nederland, vinden de EK voor landenteams plaats.

De Vrienden supportersclub heeft op de hoofdtribune, nabij de finish, een blok van 150 plaatsen gereserveerd het tarief van  44,-

EK 2018 in Berlijn

Binnenkort komen we met een aanbod voor het EK in 2018.

Na het fantastische EK in Amsterdam willen we ons als oranjesupporters graag ook van de goede kant laten zien in de Duitse hoofdstad.

Meer informatie over de evenementen, aanmelden en informatie over het hotelaanbod kunt u vinden op www.vriendenvandeknau.nl

Supportersreizen slaan aan

Vanuit Nederland is ruim GBP 40.000 aan tickets overgemaakt naar de organisatie van het WK in Londen in augustus van dit jaar. 80 aanmeldingsformulieren kwamen binnen, goed voor 208 supporters, waaronder 38 jongeren, die een of meer dagen naar Londen zullen trekken om daar onze Nederlandse atleten aan te moedigen. De inschrijving is inmiddels gesloten.

Dit jaar staan verder op het programma de EK Indoor in Belgrado en de Europa Cup in Lille. Omdat de gevestigde orde en masse dit indoorseizoen aan zich voorbij zal laten gaan, biedt dit EK Indoor aanstormende talenten volop gelegenheid om zich te manifesteren in de aanloop naar de volgende Olympische Spelen. Zij zullen onze aanmoedigingen ter plaatse meer dan nodig hebben.

Belgrado heeft een primeur voor internationale supporters. Zit je in de supporters area, dan krijg je het programmaboekje, startlijsten en uitslagen op papier, wifi en water op de tribune. Wij hebben een vijftigtal plaatsen voor Nederlandse supporters in deze area (blok 214 tegenover de finish) vastgelegd. Een passe-partout kost € 80, incl. de genoemde faciliteiten.

Tot 15 februari kan je je nog aanmelden voor dit oranjevak via ed@edturk.com

Binnenkort gaat ook voor de Nederlandse supporters de ticket verkoop van start voor de EK Berlijn in 2018. Er is door de Vrienden van de Atletiek al een fors aantal van 300 tickets voorlopig geblokkeerd. Goede plaatsen met groepskorting! Een aanmeldingsformulier is in ontwikkeling. We moeten ons de komende maanden wel definitief aanmelden. Houd de website van de Vrienden in de gaten: www.vriendenvandeknau.nl/supporters

Ed Turk / Wim Peeters

Vrienden Jeugdfonds op de voet gevolgd

Tijdens de reünie van de Vrienden van de Atletiek en in de laatste Vriendenband zijn de resultaten gepresenteerd van de atleten die in 2016 door het Jeugdfonds zijn ondersteund. Niet alle verwachtingen komen uit, terwijl de motivatie en inzet hoog is. In de vorige Vriendenband een interview met Nick Smidt, deze keer een kijkje achter de schermen van Nederlands kampioene steeple Veerle Bakker, waarin op een mooie manier naar voren komt, dat het niet allemaal vanzelf gaat.

► Een interview met steepleloopster Veerle Bakker

2015 was voor jou een heel goed jaar met een prachtige vierde plek op de Europese Junioren Kampioenschappen en een beste prestatie van 10.20,44 op de 3000 meter steeple. Dat gaf verwachtingen voor 2016, maar er kwam niet uit wat jij en wij ervan gehoopt hadden. Heb jij daar zelf een verklaring voor?

Veerle Bakker in actie op de NK voor senioren in 2016. (foto's Erik van Leeuwen)

Waarom 2016 op de baan wat tegenviel was, omdat ik na het EJK in 2015 met de vierde plek op de steeple het WJK als realistisch doel zag voor 2016. Helaas was de limiet wel een stuk scherper dan verwacht en in Nederland zijn er niet echt steeple wedstrijden met concurrentie, waardoor het erg lastig is om daar de limiet te lopen. In Oordegem (België) had ik voor het EJK die 10.20,44 gelopen, die jij al noemde en dat was toen een erg mooie wedstrijd en stond daarom afgelopen jaar ook op de planning voor de limietpoging voor het WJK. Helaas hadden ze daar alle vrouwen, 32 totaal, in één serie gestopt. In plaats van dat ik lekker mee kon lopen, werd het de eerste rondes afremmen voor de balken, omdat je anders tegen anderen opliep en daarna weer aanzetten. Dit kostte teveel kracht en daardoor was de energie de laatste kilometer op en de Nederlandse limiet dus ook lang niet gehaald. We hebben daarna voor een goede wedstrijd gekeken, maar konden geen geschikte wedstrijd vinden. Op het NK senioren heb ik vervolgens nog wel de steeple gelopen, maar daar bleef het helaas alleen bij de eerste plek, zonder limiet.

Je bent dan wel nationaal kampioen geworden bij de senioren, maar je grote doel voor 2016: deelname aan het Wereld Junioren Kampioenschap is niet gehaald. Het kan toch niet alleen aan twee slecht bezette wedstrijden hebben gelegen?

Waardoor het tegenviel vind ik lastig om te zeggen, maar ik ben in 2015 in Delft gaan studeren, op kamers gaan wonen en bij Bram Wassenaar gaan trainen. Al deze veranderingen en vooral de vele tijd die de studie kostte, hebben waarschijnlijk wel voor wat tegenvallende resultaten gezorgd. Ik heb daarom ook besloten om het nu wat rustiger aan te doen met de studie, zodat ik meer rust heb tussen de trainingen en hopelijk kan ik dan dit jaar op de baan weer mooie vooruitgang boeken!

Veel gebeurtenissen en veranderingen in 2016. Nu wat meer balans en stabiliteit.

Was 2016 daarom een verloren jaar?

Nee, dat zeker niet. Het jaar is uiteindelijk toch met een prettig gevoel afgesloten. Sportief gezien was de tegenvaller het missen van het Wereld Junioren Kampioenschap, maar er stond in december nog wel een toernooi op de planning waar ik graag mijn juniorentijd goed mee wilde afsluiten: het EK cross.

Hoe heb je naar die EK cross toegewerkt en die wedstrijd ervaren?

Twee weken voor de cross bij de Warandeloop in Tilburg (de selectiewedstrijd) was het gelukt om mij met een juniorenteam te plaatsen: Jasmijn Lau, Merel van der Marel en mijn zusje Jasmijn Bakker. Vorig jaar mocht ik ook naar het EK cross, maar door het overlijden van mijn oma, twee weken voor het toernooi, was het resultaat niet wat ik van tevoren verwacht had. Ik was dit jaar dan ook extra gemotiveerd om op het EK cross goed te lopen. Vrijdag, twee dagen voor de wedstrijd, had ik illegaal al een rondje over het parcours gelopen, tot ik eraf gestuurd werd en de dag voor de wedstrijd tijdens de officiële verkenning heb ik er helemaal overheen gelopen. Wij moesten als junioren 4 km lopen, wat bestond uit twee kleine rondjes van 500 meter en twee grote rondes van 1500 meter. Het waren vlakke rondes met in de grote ronde nog wel drie mini-heuveltjes en drie lage stobalen. Wel was het een erg hobbelig veld, waardoor het uitkijken was om je niet te verstoppen.

De junioren meisjes was de allereerste wedstrijd van de dag en stond al om 10:15 gepland. Ruim vier uur voor de start zijn we opgestaan om zo helemaal wakker aan de start te verschijnen. Zelfs een stuk zuidelijker dan hier in Nederland, het EK was namelijk in het zuiden van Sardinië in Chia (Italië), was het om zes uur nog pikdonker, waardoor het helemaal vroeg leek. Er was nog weinig leven in het resort waar alle landen verbleven, maar tijdens het ontbijt kwamen wel steeds meer junioren tevoorschijn. Vervolgens is het nog een tijd tot de warming-up, maar die kon goed gebruikt worden om alle spullen voor de wedstrijd te pakken en om gewoon nog even rustig te zitten. Het was ideaal dat het parcours dit jaar zo'n 500 meter van het resort aflag, waardoor je er gewoon naartoe kon wandelen. Het inlopen mocht niet op het parcours en de teamtent stond niet bij het parcours, maar tegenover het resort. Ik ben met mijn zusje gaan inlopen op een rustige weg richting de zee, die blijkbaar niemand kende en waar we dus met zijn tweeën in alle rust konden inlopen. Echt lang inlopen om warm te worden was niet nodig, aangezien de zon al lekker scheen en het heerlijk warm was. Bij het EK cross moet je met het hele land

tegelijk de call-room in en dus liepen we na de warming-up met zijn allen naar de call-room, die vlak voor de start stond. In de call-room was het net als vorig jaar een groot gekkenhuis met allemaal schreeuwende vrijwilligers, omdat alles snel gedaan moest worden en met zo'n 80 junioren die door de call-room moeten, is dat een aardige klus. Voor de andere drie was dit nieuw, maar gelukkig kon ik de drie stresskippen wat kalmeren en kwamen we dan ook prima op tijd de call-room uit het startveld op. Als je met een team meedoet, sta je samen in een hokje en we stonden gunstig aan de kant van de buitenbocht van het kleine rondje. Daar stonden we dan met z'n vieren in het oranje met als doel om een teammedaille te winnen, nu moest het echt gebeuren.

Heel wat voorbereiding dus en dan de wedstrijd zelf.

Het startschot ging en uit de ervaring van vorig jaar wist ik dat er hard gestart wordt, zo'n 80 lopers die tegelijk het parcours op stormen. Ik was niet te hard gestart, maar zorgde ervoor dat ik er goed bijzat toen ik de eerste ronde inging. Eerst twee kleine rondjes en dus scherpe bochten. Vooraf had mijn vader nog gezegd om daar gewoon lekker de buitenbocht te nemen om uit het gedrang te blijven en dat advies volgde ik dan ook op. Ik probeerde op een gegeven moment om iets meer naar binnen te gaan, maar merkte gelijk dat ik dan niet lekker meer mijn eigen tempo kon lopen en erg in het gedrang kwam. Wat er de eerste twee rondjes precies gebeurde weet ik niet, ik zat vooral lekker in mijn eigen ritme en liet me niet gek maken door mensen die mij inhaalden, of die ik inhaalde. Er kwamen ten slotte nog twee grote rondes aan. Voor mijn gevoel ging ik zo halverwege het veld deze rondes in en probeerde langzaam aan op te schuiven. Ik liep makkelijk over de heuveltjes en ineens liep ik vooraan in een grote groep, met voor mij een heel groot gat

Voor het eerst veroverde een Nederlands meisjesteam een medaille op een EK Cross. Vlnr. Jasmijn Bakker, Veerle Bakker, Jasmijn Lau en Merel van der Marel.

vader schreeuwen dat ik veertiende liep. Dat ik zo ver voorin liep had ik niet verwacht. Ik

kwam het laatste rechte stuk op en er was nog een klein gat, maar met nog een laatste sprintje kon ik net bij de nummer dertien komen, ik had alleen geen idee of ik er nou net voor of net achter zat (uiteindelijk bleek dat ik dertiende was en haar dus nog had ingehaald). Jasmijn Lau was al binnengekomen en Merel zag ik ook een paar plekken achter mij binnenkomen. We zouden dus een goede kans hebben voor een teammedaille, maar er tellen vier loopster en de vierde is dus ook heel belangrijk. Alleen mijn zusje had ik gemist en zag ik nog niet na de finish. Ik bleef naar degenen kijken die binnenkwamen, maar zag niks en als ze nog niet binnen was gekomen, was er geen kans meer. Tot ik nog een keer op de grond keek en haar daar zag zitten, besefte ik op dat moment dat ze dus al een tijd binnen was en we alle vier super hadden gelopen. Niet veel later hoorde ik omroepen dat Duitsland tweede was geworden en vervolgens dat wij derde waren geworden! We schreeuwden het uit van blijdschap en op de Britse livestream is onze blijdschap te horen en te zien en zeggen de commentatoren, die de uitslag blijkbaar nog niet hadden gezien, dat het erop lijkt dat de Nederlanders een medaille hebben gehaald, nou dat was dus inderdaad waar! De eerste junioren teammedaille ooit op het EK cross voor Nederland en daar zijn we dan ook heel blij mee.

Veerle, bedankt voor het openhartige verhaal en jouw prachtige beschrijving van de ervaringen van een atlete op een groot toernooi met als resultaat een unieke prestatie. Wij hopen dat de opgaande lijn aan het einde van 2016 zich onverminderd zal voortzetten in 2017.

Wim van der Krogt

► Nominaties Jeugdfonds 2017

Dankzij de bijdrage vanuit de Vrienden van de Atletiek en de extra giften kan het Jeugdfonds jaarlijks een aantal jonge talentvolle atleten ondersteunen die jonger zijn dan 23 jaar. Hiervoor komen atleten in aanmerking die geen ondersteuning krijgen vanuit NOC*NSF of het AA-Drink Talententeam. Bij de selectie van deze atleten wordt gekeken naar de grote toernooien van het betreffende jaar en de kans op een succesvolle deelname. Voor 2017 zijn dat voor het Jeugdfonds vooral de Europese Kampioenschappen onder 23 jaar van 13-16 juli 2017 in Bydgoszcz (Polen) en de Europese Junioren Kampioenschappen van 20-23 juli 2017 in Grosseto (Italië).

Op dit moment zijn zes atleten geselecteerd, die in 2016 bewezen hebben zich te kunnen plaatsen voor een van de genoemde kampioenschappen en in dat seizoen een prestatie hebben geleverd, die nu zou voldoen aan de limiet. Deze prestatie

Koen van der Wijst (foto's Ed Turk)

zou in 2017 nogmaals geleverd moeten worden om zich definitief te kwalificeren. Er bestaat een mogelijkheid om in maart/april deze groep nog aan te vullen, hetgeen afhankelijk is van het al of niet ondersteunen van bepaalde evenementen door het Jeugdfonds.

Wij komen tot de volgende selectie van zes atleten:

Focus op EK < 23

Tasa Jiya (20): 100 meter: PR in 2016 op de 100 meter 11,59. Limiet: 11,60

Koen van der Wijst (20): Polshoog. PR in 2016 op pols: 5,35. Limiet: 5,30

Voor deelname aan dit EK moeten bovengenoemde atleten in de periode van 1 januari 2017 t/m 25 juni 2017 aan deze limiet voldoen.

Focus op EJK

Maayke Tjin A-Lim (19): 100mH: PR in 2016 op 100mH: 13,68. Limiet: 13,85

Marijke Wijnmalen (19): Polshoog: PR in 2016 op pols: 4,05. Limiet: 4,00m

Andrea Bouma(18): 200m: PR in 2016 op 200m: 23,93. Limiet: 24,25

Joris van Gool (19): 100m: PR in 2016 op 100m: 10,53. Limiet: 10,65

Maayke Tjin A-Lim

Voor deelname aan het EJK, of, zoals het nu heet, EK U20 moeten bovengenoemde atleten in de periode van 1 januari 2017 t/m 2 juli 2017 aan deze limiet voldoen

Deze voordracht is in goed overleg met de Technisch Directeur van de Atletiekunie, Ad Roskam, besproken en vastgesteld.

Het spreekt voor zich dat wij deze atleten op de voet zullen blijven volgen op weg naar Bydgoszcz en Grosseto.

Marjan Olyslager/Wim van der Krogt

► EK 2016 ook voor het Jeugdfonds een succes

Het is vaak gezegd en het kan niet genoeg herhaald worden: de Europese Kampioenschappen Atletiek in Amsterdam waren een enorm succes. Degenen, die een of meerdere dagen in het Olympisch Stadion of op het Museumplein daar live bij aanwezig waren, zullen het beamen.

Ook financieel was het resultaat goed en het is een mooi gebaar, dat de organisatie van dit prachtige EK besloten heeft om €5000,- te storten in de kas van het Jeugdfonds van de Vrienden van de Atletiek. Een prachtig gebaar waarmee mensen die met wereldtoppers werken ook belangstelling tonen voor de toekomst, de talentvolle jeugd die er aankomt en de organisaties die bijdragen aan de verdere ontwikkeling van deze toekomstige kampioenen.

Namens het Jeugdfonds op de eerste plaats nogmaals onze waardering voor dit prachtige toernooi en heel veel dank voor dit genereuze gebaar. Het zal goed terecht komen.

Marjan Olyslager/ Wim van der Krogt

Wilt u het Jeugdfonds extra ondersteunen?

Dat kan. Stort dan uw bijdrage op het rekeningnummer van het Jeugdfonds: NL69 RABO 0181 2773 60 onder vermelding: Storting Jeugdfonds.

Onze jarige Vrienden

Om privacy redenen bij publicatie van de Vriendenband op de website heeft het bestuur besloten om niet meer de adressen en telefoonnummers te vermelden. Deze zijn te vinden in de ledenlijst die iedereen in boekvorm heeft ontvangen.

(tussen haakjes de nieuwe leeftijd)

Maart 2017

2 Ellen van de Bunt-Heemskerk (72)	20 Feico Jansma (75)
3 Mariet Thomas-Valkenberg (66)	20 Wim van der Krogt (69)
3 Piet Wijker (73)	21 Marja Bak-Wokke (60)
5 Henk Mentink (65)	21 Riet Visschers-v/d Berg (64)
6 Lena Jansen (66)	22 Harry Dost (73)
8 Marjan Olyslager (55)	23 Armand Ellsworth (56)
10 Kees de Kort (74)	27 Roy Sedoc (63)
10 Anneloes Beenackers-Bosman (70)	30 Roel Visser (78)
14 Harry Janssen (82)	30 Bram Wassenaar (73)
19 Piet Waaning (70)	

April 2017

4 Tom Jutte (77)	17 Elly van Mechelen-Ernest (70)
5 Marianne Thomas (75)	18 Selma Heijstek (84)
9 Bob Vos (83)	19 Bert Krijnen (72)
10 Nelleke Broekmeulen-Koppelaar (48)	21 Anton Blok (73)
10 Stans Brehm (72)	22 Cor Lambregts (59)
12 Hans Houtzager (73)	23 Jeltjo Doornbosch (81)
13 Jaap Noordenbos (78)	27 Huug Fischbuch (85)
14 Ben Korver (66)	28 Leo de Winter (73)
15 Mieke de Jong-van der Kolk (49)	30 Christian Tamminga (43)
15 Arend Karenbeld (84)	

Onze jarige donateurs/donatrices

(tussen haakjes de nieuwe leeftijd)

Maart

- 1 Theo Bonsen (75)
- 6 Ciska Fischbuch-Lucas (82)
- 19 Ben Hilgers (57)
- 31 Emilie v.d. Voort-Weinmann (82)

April

- 2 Wies Lemmens-Thomas (85)
- 3 Gré Hoekstra-Stuivenberg (97)
- 3 Henk Werk (71)
- 19 Hoss Wiltstra (51)
- 22 Mia v.d. Sluijs-Ubben (85)
- 22 Lien Sluijter (95)
- 23 Epie Schippers-Blaauw (84)
- 23 Jolanda Veludo-Fischbuch (49)

Bijzondere jarige

Marja Bak-Wokke in actie tijdens de Groet uit Schoorl Run in 2016. (foto Erik van Leeuwen)

op bijgaande foto tijdens de Groet uit Schoorl Run in 2016.

Volgende maand hoopt ze zestig te worden. Marja Bak-Wokke is daarom deze keer onze bijzondere jarige.

In 1998 kreeg Marja Bak-Wokke te horen dat men bij haar een ogenschijnlijk onbehandelbare vorm van lymfeklierkanker had geconstateerd. Ze zou nog drie tot zeven jaar te leven hebben, al werd erbij gezegd dat dit een gemiddelde was. Een natuurgeneeskundige behandeling sloeg echter aan en het gezwel raakte ingekapseld. Tegenwoordig runt ze haar eigen natuurgeneeskundige praktijk, adverteert al enkele jaren in ons blad en doet nog regelmatig mee aan hardloopevenementen, zoals

Piet Wijker